в січовім маєстаті останній прихисток –

жебоніння води з паперових криниць.

це ж яким несусвіттям розпластатись ниць,

аби визбирать в небі роздерте намисто.

дзеленчання приречених варте границь –

ворожба не позначиться нервом, ні хистом.

декаданс горобця, що прижився над містом

під орудою істин таранити птиць.

я задовго живу, аби слив органістом.

розментрожене небо, прикріше за ніч,

не воздасть отруїтись во славу троїстим.

розметна й схарапуджена зграя каліч

догризає навздогадки пущену січ:

танець зношених тіней над їхнім каліцтвом